

[Godskesen.]

komme til en endelig Ordning af disse Forhold, og jeg skal derfor ligesom han henstille til den højtærede Minister, at man ikke blot ved Udsendelse af Cirkulærer til Embedsmænd, men ogsaa ved Bekendtgørelser i passende Form overfor Befolkningen eller ved andre Foranstaltninger søger at vække den almindelige Opmærksomhed, saa at Folk bliver klar over, at det nu er nødvendigt at faa deres Rettigheder tinglyst, og bliver klar over, hvad man risikerer ved at undlade det, saa at vi, naar der atter er gaaet 5 Aar, ikke kommer til at staa overfor Spørgsmaalet om en ny Forlængelse.

Den ærede sidste Taler berørte Spørgsmaalet om eventuelle Forandringer i Tinglysningsloven. Med Hensyn dertil vil jeg sige, at ogsaa jeg har hørt, at der i forskellige Kredse næres Ønske om at faa ændret den ene, den anden og den tredje Bestemmelse i Tinglysningsloven; men jeg mener, at der ikke kan være Tale om nu at foretage principielle Ændringer i denne vel gennemtænkte og vel sammenhængende Lov — det maa man i alt Fald foreløbig lade blive, som det er. Noget andet er, at hvis det skulde vise sig, at enkelte af Tinglysningslovens Bestemmelser ikke passer under de nu indtrufne ganske overordentlige Forhold, at det, der i 1926 fremtraadte som særdeles rigtigt og fornøftigt, nu vil kunne fremtræde som ufornøftigt og byrdefuldt, ja, saa kan man naturligvis tage under Overvejelse, hvorvidt der paa enkelte Punkter bør foretages Ændringer, men jeg mener rigtignok, at Tinglysningslovens almindelige Principper bør man indtil videre lade staa urokket.

Gunnar Fog-Petersen: Ordførerne for de tre Partier har fremhævet Nødvendigheden af, at der gøres noget ekstraordinært for at faa Befolkningen gjort bekendt med denne Lovforskrift, saaledes at Resultatet kunde blive, at man, naar den nu foreslaaede Forlængelse af Fristen paa 5 Aar er udløbet, er ude over dette Spørgsmaal. Som Forholdet er i Øjeblikket, er det ganske sikkert nødvendigt at forlænge Fristens Gyldighed i nogle Aar, idet Loven ikke er opfyldt og ikke kan opfyldes paa forholdsvis kort Tid. I denne Forbindelse vil jeg gerne henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa, om det ikke vil være nødvendigt at billiggøre de Omkostninger, der er forbundet med at opfylde Lovens Krav. Tiderne er vanskelige og bliver rimeligvis vanskelige i de kommende Aar, og hvis

man vil regne ud, hvor meget Omkostningerne vilde beløbe sig til, hvis alle de Rettigheder, der endnu ikke er tinglyst, skulde tinglyses — i mange Tilfælde vil der jo opstaa Stridigheder i den Anledning —, vil man se, at det er store Beløb, som det offentlige her paalægger en Del af Befolkningen, hvis økonomiske Kraft for Tiden er meget ringe. Jeg henstiller til Justitsministeren at overveje dette i Forbindelse med Spørgsmaalet om Forlængelse af Fristens Gyldighed.

Dernæst vil jeg gerne give min Tilslutning til de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 9de Medlem for 5te Kreds (Johannes Pedersen) vedrørende Førelsen af Tingbøgerne, idet man jo der slæber rundt med Masser af Indførsler, som ikke har og aldrig kan tænkes at faa nogen praktisk Betydning. Hvis der f. Eks. paa en Ejendom gives en Vejret paa en fjerntliggende Parcel, og der fra en anden Del af samme Ejendom udstykkes en Række Parceller, tinglyses det vedblivende paa alle disse smaa Parceller, at denne Vejret i sin Tid er stiftet paa den fjerntliggende Parcel. Det har intet med Virkeligheden at gøre, det betyder kun Ulejlighed og kan ofte give Anledning til Misforstaaelser.

Endelig vil jeg gerne henstille til den højtærede Justitsminister at tage under Overvejelse, om Tiden nu ikke er inde til at ændre de gældende Regler med Hensyn til hævdstiftet Ret. Tinglysningsloven gaar ud paa, at Rettigheder, som allerede er stiftet, skal tinglyses, for at Rettighederne skal kunne bevares under forskellige Forhold, men der kan jo stadig stiftes ny Ret ved Hjælp af Hævd, og i Tilfælde, hvor Hævdsrettighederne er tvivlsomme, betinger jo den her omtalte Lovbestemmelses Forlængelse i 5 Aar Muligheden for, at den, som maaske ikke havde Ret ved Hævd, kan faa det i Løbet af de 5 Aar, hvad der ikke burde være Tilfældet, naar Loven forlænges, fordi man ikke har sørget for at faa den opfyldt i de 6 Aar, der er gaaet siden dens Vedtagelse. I al Almindelighed vil jeg sige, at der ikke er Spor af Grund til, som Forholdene nu er i vort Land, at opretholde Bestemmelsen om, at der kan stiftes Ret ved Hævd. Der kan være Tale om at sikre de Rettigheder, som i Fortiden er stiftet ved Hævd, men for Fremtidens Vedkommende er der ingen som helst Grund til paa nogen Plet i Kongeriget Danmark at stifte en Ret ved Hjælp af Hævd. Vort Land er saa kultiveret, saa kortlagt, saa udstykket, saa belagt med Veje og Stier, som har Hævd, at der ikke er nogen som